

novení § 93 odst. 3 bodu 1, kde se praví, že ke společným úkolům nemoc. pojišťoven, při nichž Zem. úřadovna spolupůsobí, náleží zvláště sjednávání společné smlouvy s lékárnami , a z § 156 cit. zák., podle něhož pojišťovny jsou oprávněny zřizovati a provozovati domácí lékárny za předpokladů kap. XVI zák. čl. XIV:1876, že § 95 zák. č. 221/24 ve znění zák. č. 184/28 Sb. nelze vykládati ve smyslu stížnosti, neboť kdyby pojišťovna již na podkladě cit. § 95 směla míti na skladě a vydávati svým členům dotyčné léky, byl by § 156 úplně zbytečný. Z toho, že zákonodárce uznal za potřebno pojeti do zákona ustanovení § 156, se právě podává, že pojišťovna jen tehdy, má-li zvláštní oprávnění (arg. »za předpokladu kap. XVI zák. čl. XIV:1876) ke zřízení a provozování domácí lékárny, smí míti na skladě a vydávati léky svým členům; jinak vychází cit. zákon právě z předpokladu, že poskytování léčiv podle § 95 se děje prostřednictvím lékáren a k usnadnění toho jest pojišťovnám dáno právo v shora cit. § 93 uvedené.

Neprávem dovolává se stížnost nář. Boh. A 9113/31, neboť nehledě ani k tomu, že tento náález má za podklad normu, která na území Slov. neplatí, vyslovuje toliko, že, opatruje-li si pojišťovna léky, jichž vydávání lékárnami není omezeno na lékařský předpis a má-li je na skladě jen za účelem poskytovat je svým členům, nelze v tom shledávati neoprávněný provoz lékárny, v daném případě však jde podle tvrzení žal. úřadu o léky omezené na lékařský předpis.

Stížnost ovšem namítá, že nebylo zjištěno, které léky pojišťovna vydávala svým členům, a tvrdí, že léků, které lze vydávati jen na lékařský předpis, nevydávala, nýbrž užívala jich jen při ordinaci. Tu však vyslovil žal. úřad v nař. rozhodnutí, že ze seznamu zabavených léků vyplývá, že jde o léky, které se nepoužívají jen při lékařském zákroku v ordinaci, nýbrž které jednak nutno užívat vícekrát denně, jednak které se vydávají na lékařský předpis pro potřebu určité osoby s ohledem na její individuální zdravotní stav. Tím vyloučil úřad vzhledem k povaze zabavených léků možnost, že šlo o léky, kterých by se užívalo jen při lékařském zákroku při ordinaci, a právě v tom, že vzhledem ke své povaze se vydávají také k užívání mimo lékařský zákrok při ordinaci, shledal nepřípustnost je míti na skladě. Proti této kvalifikaci zabavených léků stížnost žádné námitky neformuluje (§ 18 zák. o ss) a není také vadou řízení, že nebylo zjištěno, zda tyto léky byly skutečně vydávány mimo ordinaci, neboť již držení těchto léků na skladě jest mimo oprávnění pojišťovny.

Č. 11.810.

Pojištění pensijní. — Zaměstnanci veřejní. — Řízení před nss-em : Nss-u nepřisluší rozhodovati o sporu mezi býv. státním zaměstnancem v soukromoprávním poměru a státní správou o vydání premiové rezervy.

(Nález ze dne 23. března 1935 č. 14.006/35.)

Věc: Elena J. v B. proti ministerstvu financí o vrácení premiové rezervy.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e o d m í t á p r o n e p ř í p u s t n o s t.

D ů v o d y: St-lka byla zaměstnána u fin. ředitelství v Trenčíně od 18. února 1926 do 30. listopadu 1927 jako akordantka. Dnem 1. prosince 1927 byla jmenována kancelářskou pomocnicí u téhož úřadu, v kteréžto službě setrvala až do 31. března 1929, kdy z ní po výpovědi dobrovolně vystoupila. Dopisem gřř v Bratislavě z 30. září 1929 bylo st-lce oznámeno, že Úřadovna Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě vydala mu její premiovou rezervu u něho nashromážděnou s úroky do dne 1. prosince 1927, celkem 1.146 Kč 40 h. Podáním z 31. října 1929 žádala st-lka, aby jí byla vydána tato částka a zároveň také pensijní příspěvky, které jí byly sráženy za dobu od 1. prosince 1927 do 31. března 1929. K této žádosti poukázalo jí gřř podle § 66 odst. 1 vl. nař. č. 113/26 Sb. k výplatě 464 Kč jako pensijní příspěvky, které st-lka zaplatila v době od 1. prosince 1927 do 31. března 1929. Naproti tomu žádosti za výplatu řečené premiové rezervy nevyhovělo pro nedostatek zákonného podkladu.

Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. fin. odvolání st-lčinu z tohoto rozhodnutí z důvodu napadnutého rozhodnutí, k němuž dodalo: Pokud st-lka opírá nárok na vrácení premiové rezervy o ustanovení § 114 zák. č. 26/29 Sb., činí tak neprávem, poněvadž podle tohoto ustanovení má nárok na vydání premiové rezervy (recte převodní částky) jen buď nositel pojištění nebo příslušný zaměstnavatel (v tomto případě tedy stát). Ani námitka, že premiová reserva a pensijní příspěvky tvoří jednu masu, na jejíž vrácení jest právní nárok podle § 66 vl. nař. č. 113/26 Sb., nemá opory v platných předpisech ani v tomto vl. nař., které v žádném paragrafu neoznačuje premiovou rezervu za část zaplacených pensijních příspěvků. Napadené rozhodnutí není ani po stránce formální vadné, poněvadž neexistuje předpis zakládající nárok st-lčin na vrácení premiové rezervy.

Uvažuje o stížnosti, podané na toto rozhodnutí, musil si nss především z důvodu své vlastní příslušnosti, kterou zkoumá z povinnosti úřední (§ 4 zák. o ss), rozřešiti otázku, je-li povolán, aby rozhodoval o této stížnosti věcně. Podle § 2 zák. o ss jest nss povolán, aby rozhodoval v případech, ve kterých někdo tvrdí, že nezákonným rozhodnutím neb opatřením správního úřadu byl poškozen ve svých právech. Z jeho příslušnosti jsou vyloučeny záležitosti, o kterých přísluší rozhodovati řádným soudům (§ 3 lit. a) cit. zák.).

St-lka uplatnila v řízení správním nárok na vydání částky 1.146 Kč jako premiové rezervy, nashromážděné u Všeobecného pensijního ústavu v Praze, resp. jeho úřadovny v Bratislavě, za dobu od 18. února 1926 do 30. listopadu 1927, po kterou byla u něho pensijně pojištěna. Tento nárok neuplatnila však st-lka proti Všeobecnému pensijnímu ústavu v Praze jako nositeli pojištění, nýbrž proti gřř v Bratislavě jako orgánu finanční správy čsl. státu, kterému jako příslušnému zaměstnavateli st-lky, jmenovanému v § 2 bodu 3 zák. č. 89/1920 Sb. Všeobecný pensijní ústav v Praze (resp. jeho úřadovna), jako nositel pojištění premiovou rezervu podle § 68 odst. 2 tohoto zák. vydal.

Nárok st-lčin nebyl proto nárokem na vrácení premií ve smyslu § 25 cit. zák., resp. na vydání převodní částky podle zák. č. 26/1929 Sb., po-

něvadž nečelil proti poslednímu nositeli st-lčina pojištění, z něhož by po zániku pojištění vznikl, nýbrž proti jejímu bývalému zaměstnavateli, u něhož st-lka v důsledku později, t. j. od 1. prosince 1927 uzavřeného služebního poměru byla podle § 2 bodu 3 zák. č. 89/1920 Sb. z pojistné povinnosti podle tohoto zák. vyňata.

Spor st-lčin o vydání premiové rezervy nelze pokládati ani za spor o převod premiové rezervy podle § 77 odst. 2 cit. zák., resp. § 117 zák. č. 26/1929 Sb., který rozhoduje min. soc. péče, ježto nejde o spor mezi právními subjekty tam jmenovanými, a není tedy sporem o veřejnoprávní nárok, nýbrž o nárok vyvozovaný ze služebního poměru st-lky k zaměstnavateli, odůvodněný tvrzením, že její bývalý zaměstnavatel (stát) neměl práva, aby premiovou rezervu, vydanou mu nositelem pojištění, si ponechal a takto bezdůvodně se obohatil. Jde tu tedy o spor býv. státní zaměstnankyně proti státu jako jejímu bývalému zaměstnavateli, vzniklý ze služebního poměru.

Zbývá již jen otázka, jaké právní povahy byl tento služební poměr. Jest nesporné, že st-lka byla dnem 1. prosince 1927 ustanovena kancelářskou pomocnicí ve státní finanční správě. Její služební poměr v této vlastnosti v kancelářské pomocné službě jest podle ustanovení 3. odst. § 9 vl. nař. č. 113/1926 Sb. poměrem soukromoprávním. Veřejnoprávním mohl by se státi toliko za předpokladů § 88 téhož vl. nař. O splnění jich nemůže však býti u st-lky řeči již proto, že podle vlastního svého tvrzení vstoupila do služeb státu (státní finanční správy) teprve dne 18. února 1926. Jde-li však o spor ze soukromoprávního služebního poměru, není k jeho řešení povolán podle § 3 lit. a) zák. o ss nss, nýbrž řádný soud.

Bylo proto stížnost odmítnouti pro nepřipustnost, aniž bylo možno zabývatí se jejím věcným obsahem.

Č. 11.811.

O b e c n í v o l b y: Je vážným porušením svobody, čistoty nebo tajnosti volby obecního starosty, domlouvali-li se členové zastupitelstva o osobě kandidátově a ukazovali-li si vyplněné hlasovací lístky?

(Nález ze dne 23. března 1935 č. 13.309/35.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 8228/29.

V ě c: Jan Sz. v A. proti zemskému úřadu v Bratislavě o volbu obecního starosty.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad námitky, podané st-lem proti volbě starosty, provedené v obci A. dne 28. dubna 1932, z těchto důvodů: St-l namítá, že při volbě starosty byla ve volební místnosti velmi živá agitace, poněvadž jednotliví členové stran domlouváním se usilovali získati hlasy, a že volba nebyla tajná, nýbrž veřejná, poněvadž jeden člen zastupitelstva před druhým a pod vlivem druhého psal na hlasovací lístek jméno kandidáta. Zem. úřad před rozhodováním